

Camellia

ชายา
ต้อง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
14
农门小王妃

บทที่ 612 รอเปล่าประโยชน์

ทันใดนั้น บัณฑิตที่เหลือต่างก็พากันพยักหน้า สิ้นใจเข้าไปในที่สุด

แม้หรวนมิงจื่อจะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แต่ก็ไม่ได้หันหาขนาดไปรับคำว่า ‘เทพธิดา’ มาไว้ที่ตน แต่ยามนี้นางเป็นสตรีเพียงคนเดียว คำพูดนี้จึงยากที่จะไม่ให้คนคิดไปไกล

ทว่ายามนี้ก็ไม่รู้จะพูดอะไร หรวนมิงจื่อแตะจี๋หนึ่งเบาๆ หลังจากจี๋หนึ่งได้สติกลับมาก็เอ่ยกับบรรดาบัณฑิตว่า “เมื่อครู่ขอภัยด้วยจริงๆ ต่อไปข้าจะระวัง”

พูดจบเขาก็เอ่ยเสียงเบากับหรวนมิงจื่อว่า “พวกเรา กลับกันเถิด”

หรวนมิงจื่อพยักหน้า รีบเดินจากไปกับจี๋หนึ่ง

บัณฑิตเหล่านี้มองแผ่นหลังของหรวนมิงจื่อกับจี๋หนึ่งที่เดินจากไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง พักใหญ่

ถึงมีคนได้สติ ตบศีรษะของตนเองแล้วเอ่ยเสียงเบาไม่หยุดว่า
“ต้องรีบไปขอโทษพี่จ้านหมิงถึงจะถูก ก่อนหน้านี้หวัระเยะ
เขา ยามนี้ถึงได้รู้ว่า เป็นพวกเราที่โลกแคบเกินไป...คีนี่พอได้
เห็นเพียงครั้งเดียว ถึงได้รู้ว่าคนงามนั้นเป็นเช่นไร”

ทุกคนทยอยขานตอบ

มีเพียงคนเมื่อครู่ที่เดินชนฉีหนึ่งเข้าเต็มๆ เผยสีหน้า
ลังเล แล้วถามทุกคนว่า “...พวกเจ้าว่า เด็กหนุ่มที่ชนข้าเมื่อครู่
หน้าตาสวยเพียงนั้น ช้ำยังมากับคนสวยราวเทพธิดาผู้นั้น
เป็นไปได้หรือไม่ว่า นางจะเป็นหญิงที่แต่งกายเป็นชาย”

“เจ้าพูดเช่นนี้ก็มิเหตุผล” หลายคนต่างครุ่นคิด
“เหมือนว่าเด็กหนุ่มที่เสียมารยาทเมื่อครู่ หน้าตาคล้ายสตรี
จริงๆ”

คนที่ชนฉีหนึ่งเข้าเต็มๆ พอได้ยินสหายเอ่ยเช่นนี้ หน้าก็
ค่อยๆ แดง แล้วเอ่ยอย่างอึกอักว่า “นางจะ นางจะเป็นหญิง
จริงๆ หรือ...เช่นนั้นเมื่อครู่ ข้า ข้าอาจล่วงเกินไปหน่อย...”

เพียงแต่ภายใต้แสงจันทร์ทอแสง ใบหน้าที่แดงขึ้นเรื่อยๆ
ของเขากลับไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

บันทึกตัวส่วนใหญ่จิตใจสะอาด ไม่ได้คิดมาก ทำเพียง
เอ่ยชมหญิงสาวที่เปลอมองไปเมื่อครู่ว่ารูปโฉมงามเกินไปแล้ว
จากนั้นก็เดินไปด้านนอกต่อ

มีเพียงบันทึกนามว่าเฮาซางที่ชนฉีหนึ่งเต็มๆ ผู้นั้น
ยังคงครุ่นคิดไม่ปล่อยวาง หันกลับไปมองทิศทางที่ห่วนหมิงจื่อ
กับฉีหนึ่งเดินจากไป

รอจนพวงสหายเร่งเร้า เขาถึงได้สติกลับมาแล้วรีบวิ่ง
ตามไป

จันทราลอยเด่นอยู่กลางฟากฟ้า บันทึกเหล่านี้ถึงได้
กลับไปที่เรือนของตน

ขณะที่เดินผ่านบริเวณที่ชนกับฉีหนึ่งใกล้กับประตู
จันทรา เจียงเฮาซางก็อดหันกลับไปมองอีกครั้งไม่ได้

ยามนี้พอนึกถึง เขายังคงจำท่าทางทำตัวไม่ถูกของ
แม่นางที่ชนเขาเข้าเต็มๆ ได้

เจียงเฮาซางหน้าแดง

รอนกลับไปยังห้องพักของพวกเขา ห้องข้างๆ ของ
เจียงเฮ่าซางคือโจวจ้านหมิงที่ก่อนหน้านี้พร่ำเพ้อว่าเจอเทพธิดา
ลงมายังโลกมนุษย์

เจียงเฮ่าซางยืนนิ่งไม่ขยับอยู่ตรงทางเดินหน้าห้อง
โจวจ้านหมิง ไม่รู้ว่าควรจะบอกโจวจ้านหมิงหรือไม่

พอดีกับที่บ่าวรับใช้ของโจวจ้านหมิงไปเอาน้ำร้อนมา
จากด้านนอก ครั้นเห็นเจียงเฮ่าซางครุ่นคิดอยู่ตรงนั้นก็ถาม
อย่างประหลาดใจว่า “คุณชายเจียง มีธุระกับนายน้อยหรือ
ขอรับ”

เสียงเรียกนี้ไม่เพียงทำให้เจียงเฮ่าซางที่ยังลังเลอยู่ตกใจ
โจวจ้านหมิงที่อยู่ในห้องก็ได้ยินเช่นกัน เขาเดินมาเปิดประตู พอ
เห็นว่าด้านนอกเป็นเจียงเฮ่าซางจริงๆ ก็เอ่ยอย่างประหลาดใจ
ว่า “เฮ่าซางมาหาข้ามีธุระหรือ เหตุใดไม่เข้ามาด้านใน”

กล่าวพลางเปี่ยงตัวเชิญเจียงเฮ่าซางเข้าไป

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เจียงเฮ่าซางลังเลอยู่พักหนึ่งแล้วจึง
เดินเข้าไปในห้อง เขาทำใจให้สงบ เอ่ยกับโจวจ้านหมิงว่า

“พี่จ๋านหมิง...เดิมทีพวกเขาบอกว่าพรุ่งนี้จะมาขอโทษท่าน
เพียงแต่ข้ากระวนกระวายใจ...”

เขาก็อักอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ได้บอกว่าเพราะเหตุใดตนถึง
กระวนกระวายใจ และรีบเอ่ยก่อนที่โจวจ๋านหมิงจะถาม “ก่อน
หน้านี้ที่พี่จ๋านหมิงบอกว่ามีเทพธิดาลงมายังโลกมนุษย์ เป็น
เรื่องจริง !เป็นพวกเราที่เข้าใจท่านผิด!”

เดิมทีโจวจ๋านหมิงกำลังรินชาอยู่ พอได้ยินเจียงเฮ่าซาง
เอ่ยเช่นนั้น มือเขาก็สั่นจนน้ำชากระเซ็น

เขาไม่ได้ห้วงอะไรมาก ถ้ามองด้วยความประหลาดใจ
“เจ้าว่าอะไรนะ”

เจียงเฮ่าซางจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟังอย่าง
ละเอียดรอบหนึ่ง

โจวจ๋านหมิงทั้งประหลาดใจและดีใจ เขาวางกาน้ำชา
ลงบนโต๊ะ เดินไปเดินมา “ใช่แล้ว !ใช่แล้ว!”

แต่หลังจากนั้นไม่นาน สีหน้าของเขาก็กลัดกลุ้มเล็กน้อย เขานั่งลงอย่างรำคาญใจ ก่อนจะถอนหายใจ “ต่อให้โลกนี้มีหญิงระดับนั้นอยู่จริง ก็ไม่เกี่ยวกับข้า ข้ามีคู่หมั้นตั้งนานแล้ว...”

คนผู้นั้นเป็นบุตรสาวของผู้คุมสอบราชการของเขา ไม่เพียงรูปโฉมงดงาม กิริยามารยาทความรู้ความสามารถต่างๆ ก็เพียบพร้อม ข้ายังไม่ติดเรื่องชาติตระกูล ยามนี้เหลือเฟือเพียงพอให้เขาสอบเข้าราชการเสร็จ ก็หาเรื่องแต่งงานที่จวนผู้คุมสอบราชการอย่างเป็นทางการก็เท่านั้น

หากไม่ใช่เพราะบิดาของเขาเคยเป็นสหายร่วมชั้นเรียนกับท่านผู้คุมสอบราชการ ข้าเขายังกราบท่านผู้คุมสอบราชการเป็นอาจารย์แล้ว หลายอย่างรวมกัน เขาถึงได้มีเรื่องหมั้นหมายอันเป็นที่อิจฉาของคนนับไม่ถ้วน

โจวจ้านหมิงอดถอนหายใจยาวๆ ไม่ได้

เจียงเฮ่าซางกลับงุนงงเล็กน้อย เขาถูมือที่ค่อนข้างชื้นเหงื่อ เอ่ยอย่างอึกอักว่า “พะ พี่ย้านหมิง...ข้า ข้าวางแผนว่าวันพรุ่งนี้จะไปคอยอยู่ที่ประตูจันทราตรงนั้น...”

โจวจ้านหมิงเงยหน้ามองเจียงเฮ่าซางอย่างรวดเร็ว เจียงเฮ่าซางยิ่งรู้สึกกระวนกระวาย เอื่อยอย่างตะกุกตะกัก กว่าเดิมว่า “...จะ จะว่าไปแล้ว แม่ แม่นางที่แต่งกายเป็นบุรุษ ผู้นั้น...เป็น เป็นข้าที่ไปล่วงเกิน...ชะ ข้าต้องไปขอโทษ”

“ถูกต้อง!” จู่ๆ แววดตาของโจวจ้านหมิงก็เป็นประกาย ชื่นมา เขาตอบว่าของเจียงเฮ่าซาง “เฮ่าซาง พี่ชายมองเจ้าไม่ผิด จริงๆ เจ้าเป็นคนมีความรับผิดชอบ กล้าทำกล้ารับ! วันรุ่งขึ้นข้า จะไปรอที่ประตูจันทราเป็นเพื่อนเจ้า!”

เจียงเฮ่าซางกลับไม่ได้คิดอะไรมาก เอื่อยอย่างตื่นตันใจว่า “เช่นนี้จะกระทบการทบทวนตำราของพี่จ้านหมิงหรือไม่”

โจวจ้านหมิงหัวเราะ “จะเป็นไปได้อย่างไร พวกเราล้วน แสวงหาคุณธรรม แน่หนอนว่าต้องไม่ทำให้ตนเองรู้สึกติดค้าง หากมีปมในใจ นั้นถึงจะกระทบการเรียน ไม่แน่อาจทำให้แย่ กว่าเดิม”

พอได้ยินโจวจ้านหมิงเอ่ยเช่นนี้ เจียงเฮ่าซางก็พยักหน้า ติดกันด้วยความตื่นตัน

ทั้งสองตกลงกันเรียบร้อย หลังจากตื่นนอนวันรุ่งขึ้นจะแต่งกายตามระเบียบ สวมหมวกบันทึกไปรอที่หน้าประตูจันทรา

แต่เมื่อทั้งสองเฝ้ารอจนเกือบเที่ยง มีคนในโรงเตี๊ยมกุยไหลสัญจรไปมาอยู่บ้าง แต่กลับไม่เห็นสองคนที่พวกเขารออยู่ กอปรกับยามนี้แม้จะเป็นฤดูใบไม้ร่วง แต่แดดก็ยังร้อนนัก ทำให้ศีรษะของทั้งสองมีเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดขึ้นมา แม้แต่แขนเสื้อก็ยังชื้นเล็กน้อย

บ่าวรับใช้ของโจวจำหนิงทนดูต่อไม่ไหว “นายน้อย มีสุ่ท่านกลับไปกินข้าวเที่ยงพักผ่อนก่อน บ่าวจะรออยู่ตรงนี้แทนท่านกับคุณชายเจียงเองขอรับ หากเจอแล้วบ่าวจะเชิญพวกนางหยุดรอสักครู่ แล้วค่อยไปเรียกพวกท่านทั้งสอง เช่นนี้เป็นอย่างไร”

โจวจำหนิงลึงเลครู่หนึ่ง กลับรู้สึกว่ายามนี้ตนชุ่มไปด้วยเหงื่อ ภาพลักษณะไม่ถือว่าดีนัก มีสุ่ว่าตามบ่าวรับใช้

เขาพยักหน้า

เจียงเฮ่าซางล้งเลไม่ค่อยอยากไป แต่โจวจ้านหมิงบอกว่าจะไป หากเขารออยู่ตรงนี้คนเดียวก็คงไม่ค่อยดี

ต้องรู้ว่าเขานี้มีคนเดินผ่านไม่รู้กี่คน เขาต้องสร้างทำเป็นตกเถียงตำรา กับโจวจ้านหมิงถึงจะผินย่นรอตรงนี้ได้

หากเขาอยู่คนเดียว คิดแล้วก็น่ากลัวเกินไป

พอคิดถึงตรงนี้ เจียงเฮ่าซางก็พยักหน้าอย่างล้งเล เอ่ยกับบ่าวรับใช้ของโจวจ้านหมิงว่า “ลำบากเจ้าแล้ว” เขายังแอบกลัวว่าบ่าวรับใช้ของโจวจ้านหมิงจะจำคนผิด รีบเอ่ยว่า “แม่นางอีกคนหนึ่ง อาจจะยังแต่งชุดบุรุษ...แต่ก็หาได้ง่าย เจ้าแค่มองว่าข้างกายนางมีแม่นางที่งามดุจเทพธิดาอยู่หรือไม่ก็พอ”

บ่าวรับใช้ตอบรับสีหน้าจริงจัง ตบอกตนเองเสียงดัง “คุณชายทั้งสองวางใจเถิดขอรับ!”

ยามนี้เจียงเฮ่าซางถึงได้กลับไปพักผ่อนกับโจวจ้านหมิง

บ่าวรับใช้รอแม่นางที่งามดุจเทพธิดาอยู่หน้าประตูจันทราอย่างตั้งใจ

แต่เขารอแล้วรอเล่า รอจนแทบจะหลับก็ไม่เห็นแม่นางที่
งามดุจเทพธิดาที่เจ้านายของเขาพูดถึงผ่านมา

ไม่มีผู้ใดรู้ว่ายามนี้คนที่พวกเขารอ ได้กลับไปพักผ่อนที่
ห้องของตนตั้งนานแล้ว

วันนี้หรวนหมิงจื๊อกับฉีหนึ่งตื่นนอนตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง
จากนั้นก็ออกไปกินอาหารเช้าร้อนๆ กินเสร็จหลงกว้านทั้งเปา
คู่กับเกี้ยวน้ำ พอดูดน้ำในซาลาเปาเข้าไปอีกหนึ่งก็อร่อยจนแทบ
อยากโอบยบิน

จากนั้นหรวนหมิงจื๊อก็พาฉีหนึ่งไปสำรวจตลาดบนถนนที่
วุ่นวายในเมืองหลวงตลอดทั้งเช้า

กระทั่งถึงเที่ยง หรวนหมิงจื๊อกับฉีหนึ่งก็กินข้าวกลางวัน
จากข้างนอก แล้วค่อยกลับโรงเตี๊ยมมาพักผ่อน แต่บ่าวรับใช้ที่
รออยู่หน้าประตูจันทราจำไม่ได้ นั่นก็เพราะเดิมทีก็ไม่มีแม่นางที่
คล้ายเทพธิดาอยู่

หรวนหมิงจื๊อในวันนี้สวมชุดบุรุษออกไปข้างนอก ถึง
ขนาดทาแป้งจากข้างนอก แต่งหน้าใหม่ ยามนี้จึงดูคล้าย
คุณชายน้อยผู้งามละเมียดละไมคนหนึ่ง

บทที่ 613 ต้องไปทักทายหรือไม่

หรวนหมิงจื๊อกับจีหนิงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าประตูจันทรานอกเรือนมีเรื่องเช่นนี้ หลังจากพวกเขาอนกลางวันเสร็จก็ค่อยๆ เก็บของออกจากเรือน เตรียมไปสำรวจตลาดต่อ

หากจะเปิดร้านในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย จะahunหันเลือกเปิดตามใจไม่ได้ เช่น ธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ในเมืองหลวง ความต้องการของตลาด เรื่องพวกนี้อย่างไรก็ต้องทำการสำรวจสักครั้ง

เพียงแต่ตอนทั้งสองออกมา หรวนหมิงจื๊อค่อนข้างระมัดระวัง พอเห็นว่าบ่าวรับใช้หน้าคุ้นที่เจอตอนกลับมา ก่อนหน้านี้อย่างยืนอยู่ด้านนอกประตูจันทราด้วยความเบื่อหน่าย จะบอกว่ารอผู้ใดอยู่ ก็ดูเหมือนจะนานเกินไป จึงรู้สึกแปลกๆ

นางจึงมองเขาอีกครั้ง

แต่ก็ทำเพียงมองไปอีกครั้งเท่านั้น

อันที่จริงหรวนหมิงจื่อไม่ถือว่ามีนิสัยชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน บางครั้งเรื่องก็ตกมาที่ตัวนางเอง บางครั้งก็ตกมาที่คนรอบข้าง นางไม่ชอบหาเรื่อง แต่ไม่ได้หมายความว่านางกลัว หากผู้อื่นมารังแกต่อหน้านาง ต่อให้นางจะยุ่งเพียงใดก็จะยื่นมือออกมากำจัดสิ่งขวางขวางตา

ส่วนเรื่องที่ผู้อื่นรอกคนอยู่นอกเรือนก็รอไปเถิด อย่างไรเสียก็ไม่ได้ขัดขวางผู้อื่น

นางจึงสลัดเรื่องนี้ทิ้งไป เอ่ยกับฉีหนิงเสียงเบา หลังเดินผ่านประตูจันทราาก็ไปสำรวจตลาดต่อ

ณ เมืองหลวงแห่งนี้ อันที่จริงวิธีสำรวจตลาดที่ดีที่สุดคือการกินและดื่ม พูดคุยกับคนแต่ละสายอาชีพ ก่อนหน้านี้ฉีหนิงเคยติดพิณผีผาหากินอยู่ตามโรงเตี๊ยมหอสุราจึงเข้าใจหลักการปรับตัว รู้จักพูดให้เข้ากับสถานการณ์ หลังจากเขาเห็นหรวนหมิงจื่อคุยกับผู้อื่นครั้งสองครั้ง เขาก็เรียนรู้ได้เองโดยไม่ต้องมีคนสอน การสำรวจตลาดครั้งนี้เขาอยู่จึงราบรื่นไม่น้อย

หรวนหมิงจื่อแทบจะไม่ต้องพูดเอง

นางสบายใจไร้กังวล นั่งกินอะไรอยู่ข้างๆ อย่างเนิบนาบ นานๆ ทีจะพูดสักสองสามประโยค แต่ทุกประโยคกลับฟังตรง ประเด็น

ฉีหนึ่งฟังแล้วคิดตามวิธีคิดของหรวนหมิงจื่อโดยไม่ต้อง มีผู้ใดสอน พอคุยกับผู้อื่นอีก ก็ได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ชำนาญขึ้น พูดได้เหมาะสมยิ่งนัก

หรวนหมิงจื่อยิ่งมองฉีหนึ่งก็ยิ่งชื่นชม รวากับอาจารย์ที่ มองศิษย์ผู้ฉลาดหลักแหลม รู้สึกหายห่วง ในใจยังท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกระบอบความสำเร็จ

นางนั่งอยู่ในซุ้มซาริมถนน สายตาที่มองไปทางฉีหนึ่ง อบอวนจนแทบจะมีน้ำไหลออกมา

แต่คิดไม่ถึงว่า ยามนี้ไม่ไกลจากที่ตรงนี้ มีคนกำลังมอง นางอยู่ พอเห็นนางมองคนที่อยู่ข้างๆ ด้วยสายตาอ่อนโยน สีหน้าที่เดิมทีเย็นชาของคนผู้นั้น สายตากลับลึกซึ้งดูตันมากกว่าเมื่อก่อน

ซู้อีเงินเพิ่งออกมาจากวังมากับฝ่าบาทของเขา อยู่ระหว่างทางกลับจวนอ๋อง ทันใดนั้นกลับเห็นฝ่าบาทของเขา

กระตุกเชือกบังเหียนม้า หยุดอยู่กลางถนน คล้ายกำลังมองอะไร
อยู่

เขามองไปตามสายตาของฝ่าบาท แล้วส่งเสียง “เอ๊ะ”
เสียงหนึ่ง “...แม่นางหรวนแต่งกายเป็นบุรุษอีกแล้วหรือ” ชูอี้เงิน
อดพยักหน้าไม่ได้ “สมควรแล้วๆ ด้วยหน้าตาเช่นนั้นของนาง
ไม่มีญาติมิตร ไม่มีอำนาจอิทธิพลใดๆ ในเมืองหลวง อันตราย
ยิ่งนัก...ปกปิดสักหน่อยก็สมควรแล้ว”

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง เขาเห็นว่าสีหน้าของฝ่าบาทของเขา
ดูไม่ค่อยดีจึงลองถามอีกครั้งว่า “ฝ่าบาท พวกเราต้องไปทักทาย
แม่นางหรวนหรือไม่”

ฝ่าบาทของเขาคุมเชือกบังเหียนม้าในมือแน่น เอ่ยด้วย
น้ำเสียงเย็นชาว่า “ไม่จำเป็น”

กล่าวพลางจึงเชือกบังเหียนม้า ขายาวกระทุ้งท้องม้า
แล้วควมม้าจากไป

ชูอี้เงินบ่นพึมพำ ครั้นเห็นฝ่าบาทของเขาควมม้าออกไป
แล้ว เขาก็ทำได้เพียงตามไปอย่างจนปัญญา

หรวนหมิงจื้อยามนี้กลับรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง นางเงย
หน้ามองมาทางนี้ครั้งหนึ่ง แต่กลับพบว่าบนถนนไม่มีอะไร
ผิดปกติ มีเพียงฝุ่นดินจากการควมม้าผ่านที่ยังคงลอยอยู่ใน
อากาศ ไม่ได้ตกลงมาจนหมด

หรวนหมิงจื้อสายหน้า รู้สึกว่าตนอาจจะไวต่อความรู้สึก
เกินไปจึงไม่ได้คิดอะไรมาก จากนั้นจึงเบนสายตากลับมาอยู่บน
ตัวหนึ่งอีกครั้ง

ฉีหนึ่งกำลังพูดจาจะฉานกับชายมีอายุคนหนึ่งในบ้าน
น้ำชา

ชายมีอายุผู้นั้นเป็นคนเมืองหลวงดั้งเดิม ตัดฟันขายฟัน
อยู่ในเขตชานเมืองของเมืองหลวงมาหลายปี ยากนักที่จะมีคน
เต็มใจซื้อฟันของเขาแล้วยังเลี้ยงน้ำชา ชายมีอายุมีความสุขมาก
พูดทุกอย่างที่ตนรู้ออกมาอย่างหมดไส้หมดพุง

ฉีหนึ่งฟังอย่างตั้งใจ บางครั้งก็แสรังออกความเห็นตื้นๆ
เพื่อให้เขาออกความเห็นที่เฉียบแหลม

หรวนหมิงจื้อใช้มือเท้าศีรษะนั่งฟังอยู่ข้างๆ บางครั้งก็ยก
ขาขึ้นมาจับ

ความจำของนางดีเป็นเลิศ ไม่จำเป็นต้องจดในกระดาษก็
จำได้ชัดเจน

พอคุยไปได้เกือบครึ่งชั่วยาม ยามนี้ฉันทึ่งถึงสงฆ์ชายมี
อายุผู้นั้นออกจากชุมนุมชาด้วยรอยยิ้ม

เขาหันกลับมาจะพริบตา เอ่ยกับหรวนหมิงจื่อว่า “ครั้งนี้
ได้ผลอย่างไรบ้าง”

หรวนหมิงจื่อเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ค่อนข้างดีเลย ซายซาย
ฟันผู้นี้เดินไปตามตรอกชอกชอย เรื่องที่เขารู้ก็มีมาก ได้ฟังที่
เขาพูดก็มีประโยชน์ต่อการสำรวจสภาพตลาด”

ฉันทึ่งหรวนหมิงจื่ออีกครั้ง พยายามจำคำศัพท์ใหม่คำนี้
สำรวจสภาพตลาด

เหมือนสิ่งที่หรวนหมิงจื่อพูดก่อนหน้านี้ สำรวจอนาคต
ของตลาด สำรวจความต้องการของตลาด สำรวจความต้องการ
ของสินค้าอะไรเหล่านี้ เขาฟังตอนแรกก็รู้สึกปวดศีรษะ แต่พอ
ได้สัมผัส ทำความเข้าใจจากกรณีที่เกิดขึ้นจริงก็ค่อยๆ เข้าใจ
ความหมายของคำเหล่านี้

สำหรับจีหนิง นี่เป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ยิ่งนัก
ดังนั้น เขาจึงมุ่งมั่นเรียนรู้ราวกับไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ถึงแม้ว่าจีหนิงจะไม่มีสีหน้าเหนื่อยล้าแม้แต่น้อย แต่
หรวนหมิงจื่อกลับไม่ยากเป็นพวกทุนนิยมใจดำ

ไม่ให้คนงานพักผ่อน จะหาผลประโยชน์จากคนงานให้
คุ้มค่าที่สุด นี่ก็เกินไป

หรวนหมิงจื่อเงยหน้ามองสีท้องฟ้า “พอประมาณแล้ว
พวกเราหาที่หนึ่งพักสักหน่อยเถิด อย่างไรเสียต้องแบ่งเวลางาน
เวลาพักให้เหมาะสม”

“ได้” จีหนิงแม้จะยังอยากทำต่อ แต่พอได้ยินหรวน-
หมิงจื่อพูดเช่นนั้นก็ตกปากรับคำทันที

หรวนหมิงจื่อมองเด็กหนุ่มที่หน้าตาสวยคล้ายหญิงสาว
แล้วก็อดยิ้มไม่ได้

เดิมทีหรวนหมิงจื่ออยากจะแต่งหน้าเขาให้คมเข้มกว่านี้
แต่จีหนิงกลับบอกว่า ภายนอกที่ดูอ่อนโยนจะทำให้คนลดความ
ระแวง ดีต่อการสัมภาษณ์ของพวกเขามากกว่า

เขาเกรงว่าหรวนหมิงจื่อจะไม่เห็นด้วยจึงเอ่ยย้าว่า ‘อย่าง
ข้าเรียกว่าใช้ข้อดีของตนให้เป็นประโยชน์อย่างสมเหตุสมผล!’

หรวนหมิงจื่อจึงตามใจเขา

...

สองคนทางนี้สำรวจตลาดด้วยบรรยากาศผ่อนคลายมี
ความสุข กำลังตกลงกันว่าจะไปพักที่ใดหลังจากนี้ ส่วนในลาน
ฝึกยุทธ์ของจวนอ๋องอันเยือกเย็นทางนั้น องครักษ์หลายคน
กำลังนอนแผ่หลาหอบหายใจ เหนื่อยจนขยับมือเท้าแทบไม่ไหว

ซู้อิเงินที่ยืนอยู่ข้างสนามฝึก ยามนี้กำลังแอบยิ้มดีใจ

โชคดียี่สิบวันนี้เขาออกไปทำธุระกับฝ่าบาทกว่าครึ่งวัน
อย่างไรฝ่าบาทก็คงไม่ถึงขนาดเรียกเขาไปประลองอะไร

แต่สหयर่วมงานคนอื่นไม่ได้โชคดีขนาดนั้น คนฝีมือดีที่
เข้าเฝ้าในจวนอ๋องวันนี้ ถูกฝ่าบาทใช้สายตาเรียกตัวออกไปหมด

...หลังจากนั้นก็อยู่ในสภาพเช่นนี้

ไม่ใช่ว่าเจ็บ หลักๆ คือ ขาหย่น

เหนื่อยเหมือนสุนัขใกล้ตาย ไม่มีทำที่นาเกรงขามอย่างที่
องค์กรักจวนอ่องควรเป็นแม้แต่น้อย ได้แต่นอนหอบอยู่บนพื้น

แต่ฝ่าบาทของพวกเขา หวนไปอวี ยามนี้กลับมีเหงื่อผุด
ขึ้นมาบนหน้าผากเล็กน้อย มือข้างหนึ่งถือกระบี่เล่มยาวอยู่
ด้านหลัง ยืนอยู่บนลานฝึกยุทธ์ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ดูไม่ออกเลยสักนิดว่าฝ่าบาทผู้นี้ เมื่อครู่เพิ่งจะจัดการ
องค์กรักฝีมือดีในจวนอ่องหลายคนให้ไปกองอยู่บนพื้น

บทที่ 614 แม่นางอย่างเพิ่งไป

คงเพราะได้รับสายตาคับแค้นใจของพรรคพวกหลายคนที่นอนอย่างอนาถอยู่บนสนามฝึก ซูอิเงินทำใจให้สงบ เข้าไปทำมือการะด้านหน้าหวนไปอวี “ฝ่าบาท...”

สายตาของหวนไปอวีมองมาอย่างเย็นชา

กระบี่ยังอยู่ด้านหลัง ท่าทางยังจัดการได้อีกสิบคน

ซูอิเงินผินเอ่ยอย่างตะกุกตะกักว่า “ฝ่าบาทจะดื่มน้ำหรือไม่พะย่ะค่ะ”

“...” คล้ายหวนไปอวีมองเจตนาที่แท้จริงของซูอิเงินออก เขามองซูอิเงินอย่างเย็นชาทีหนึ่ง เก็บกระบี่เข้าไปในฝักกระบี่ข้างเอว ก่อนจะเอ่ยอย่างราบเรียบว่า “ออกไปให้หมดเถิด”

บรรดาองค์กรักที่นอนอยู่ในสนามฝึกพอได้ยินก็ประหนึ่งเป็นปลาได้น้ำ คลานขึ้นมาจากสนามฝึกอย่างรวดเร็ว รีบทำมือการะไปทางหวนไปอวีแล้วรีบออกไป

ตอนออกไปแต่ละคนแทบจะใช้ชีวิตัวเบาด้วยซ้ำ

‘ไร้อนาคต!’ ชูอี้เงินแอบกดดันในใจเสียงหนึ่ง

เพียงครูเดียว สนามฝึกขนาดใหญ่แห่งนี้ก็เหลือเพียง
หวนไปอวีกับชูอี้เงิน

หวนไปอวีไม่แม้แต่จะมองชูอี้เงินอีกครั้ง เขายืนอยู่กลาง
สนามฝึกที่ว่างเปล่า ไม่รู้กำลังคิดอะไรอยู่

ชูอี้เงินจึงยื่นเป็นเพื่อนด้านข้างเงียบๆ

เขารู้ว่าวันนี้ฝ่าบาทของเขาเพิ่งออกจากวัง อารมณ์
อาจจะไม่ค่อยดี

อืม บางทีอาจจะเกี่ยวกับที่เจอแม่นางหรวนระหว่างทาง
ก็ได้...

ชูอี้เงินคิดอย่างกลัดกลุ้มเล็กน้อย

แต่สองเรื่องนี้ ไม่ว่าเรื่องใด เขาก็ไม่รู้จะปรึกษาถาม
อย่างไร

“ฝ่าบาท องค์ชายแปดมาพะย่ะค่ะ”

องค์กรักคนหนึ่งเข้ามารายงาน

หวนไปอวีไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา เอ่ยอย่างเย็นชาว่า
“ไม่พบ”

องค์กรักผู้นั้นจึงทำมือคารวะตามปกติ แล้วจึงออกไปส่ง
สาร

ประหนึ่งที่จวนของพวกเขา การไม่รับแขกองค์ชายถือเป็น
เรื่องปกติ ดังนั้นถึงได้นั่งสงบถึงเพียงนี้

นี่ก็เป็นเรื่องธรรมดาเช่นกัน

อย่างไรเสียฝ่าบาทของพวกเขาก็เป็นน้องชายแท้ๆ ของ
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน โอรสเพียงคนเดียวของไทเฮา เฟิงซินฮ่อง
ผู้ส่งส่เหนื่อผู้ใด

ซู่ฉีเงินได้แต่ถอนหายใจ จากนั้นก็นึกอะไรออกจึง
รวบรวมสติแล้วเอ่ยว่า “องค์ชายแปดมหา อาจมาปรึกษาเรื่อง
ที่คนตระกูลไปส่งคนเข้ามาแทรกแซงฝ่าบาทก็ได้พะย่ะค่ะ”

ในเมื่อพระมารดาแท้ๆ ขององค์ชายแปดกับเสด็จแม่ของ
หวนไปอวี หรือก็คือไปซื้อไทเฮาองค์ปัจจุบันล้นมาจากตระกูล-

ไป แม้ลำดับศักดิ์จะต่างกัน แต่ในราชวงศ์นี้หากจะนับกันจริงๆ เรื่องลำดับศักดิ์ฝั่งมารดาแบ่งกันยุ่งเหยิงมาก จึงถือว่าไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

เรื่องที่เกิดขึ้นยามนี้ จะว่าไปแล้วทำให้คนชนชั้นเสียมากกว่า

ช่วงนี้แต่ละฝ่ายที่มีอำนาจมักจะลอบส่งคนเข้ามาแทรกแซงหลังจวนฝ่าบาทของพวกเขา

เพราะฝ่าบาทของพวกเขาเข้าพิธีสมกวนนานแล้ว ได้รับแต่งตั้งเป็นชินอ่องแห่งราชวงศ์ต้าชิง แต่หลังจวนกลับว่างเปล่าไร้ผู้คน แม้แต่นางกำนัลที่รู้เรื่องก็ไม่มีสักคน

จวนอ่องมีชูอี้เงินกับจิ้นซานหยวนคอยดูแลอย่างแน่นหนา อย่าว่าแต่จะส่งคนแทรกเข้ามา ก่อนหน้านี้พี่สาวของหวนไป๋อวี่ องค์กรหญิงใหญ่เหวินเจียได้รับสนัขตัวชาวชนยาวสวยตัวหนึ่งมาจากพ่อค้าแดนตะวันตก ตั้งใจส่งมาให้หวนไป๋อวี่ชื่นชมถึงจวนอ่อง ก็ยังถูกหวนไป๋อวี่ให้คนส่งกลับไปอย่างเย็นชา แม้แต่สนัขยังแทรกเข้ามาไม่ได้

แต่ช่วงนี้ในวังกลับมีข่าวลือเรื่องเลิอกพระชายาให้
หวนไปอวีแพร่ออกมาอย่างลับๆ แต่ละฝ่ายที่มีอำนาจจึงควบคุม
ไม่อยู่

หวนไปอวีได้ยินซู่อีเงินพูดถึงองค์ชายแปดที่อาจจะมา
เพราะเรื่องจะส่งคนแทรกเข้ามา สีนาก็เย็นชาลงทันที “เช่นนั้น
ก็ควรส่งคนไปโบยเขาแล้วค่อยส่งเขากลับไป”

ซู่อีเงินรีบแก้ต่างแทนองค์ชายแปด “นี่ก็ไม่แน่ว่าจะ
เข้าน้อยก็แค่คิดว่า อาจเป็นเช่นนั้น...ในเมื่อก่อนหน้านี้ ตระกูลไป
เคยตามหาหญิงงามนอกเมืองไม่น้อย องค์ชายแปดมาครั้งนี้
อาจจะมาเพื่อหาหรือเรื่องนี้กับฝ่าบาทก็เป็นได้”

ซู่อีเงินเป็นคนทำงานละเอียดรอบคอบ คำว่าอาจจะของ
เขา อันที่จริงก็มั่นใจไปแล้วเท่านั้น

สีหน้าของหวนไปอวียิ่งดูเย็นชา

ริมฝีปากบางของเขาแทบจะแหม่มเป็นเส้นตรง

ครู่หนึ่งถึงโพล่งออกมาว่า “ให้เขาไสหัวไป”

ซูอีเงินขมวดคิ้ว เขารู้ว่าฝ่าบาทของเขาไม่มีทางไว้หน้า
ตระกูลไปเพราะเรื่องนี้ ต่อให้ฮ่องเต้มาพูดก็ไม่ยอมไว้หน้าให้

“พะย่ะค่ะ” ซูอีเงินยกมือคารวะแล้วรีบหลุดออกไป

หวนไปอวี๋มองดวงตะวันที่กำลังจะลับขอบฟ้าทาง
ตะวันตก ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงนึกถึงถนนสายยาวก่อนหน้า
ขึ้นมามาก ได้สัมผัสชานนั้น เขาเห็นสายตาที่ห่อหุ้มมิ่งจื่อมองไป
ทางฝูฉีหนึ่ง

ช่างอ่อนโยนเหลือเกิน

อ่อนโยนจนเขาที่มองเพียงแวบเดียว แต่กลับรู้สึกไม่
สบายใจอย่างยิ่ง

คล้ายว่าสายตาเช่นนี้ก็เคยเป็นของเขามาก่อน ถึงขนาด
อ่อนโยนกว่านี้ด้วยซ้ำ

นี่ไม่ปกติ

ในลานฝึกยุทธ์ที่ว่างโล่ง สีหน้าของหวนไปอวี๋ย่าแย
เหลือคณา

...

จันทร์เสี้ยวค่อยๆ ลอยเด่นอยู่เหนือยอดไม้

ในมือของหรวนหมิงจื๊อกับฉีหิงถือผลไม้เชื่อมน้ำตาลใส่
ถั่วบดคนละข้าง เดินพูดคุยหัวเราะไปทางเรือนพัก

ใต้ต้นไม้ถึงที่อยู่ไม่ไกลจากประตูจันทราของเรือน มี
บัณฑิตหนุ่มคนหนึ่งกำลังฟังต้นไม้ถึงต้นนั้น ผงกศีรษะติดกัน
ง่วงจนแทบจะหลับแล้ว

เงาไม้ได้แสงจันทร์ส่องกระทบใบหน้าของเขา ทำให้เห็น
หน้าไม่ชัด

หรวนหมิงจื๊อกับฉีหิงมองเขาด้วยความสงสัยที่หนึ่ง
ตอนเดินผ่านก็เดินให้เบาที่สุดเพื่อไม่ให้เขาตื่น

แต่ขณะที่หรวนหมิงจื๊อกับฉีหิงเดินผ่านชายหนุ่มผู้นั้น
ศีรษะที่แทบจะติดกับอกนั้นจู่ๆ ก็สะดุ้ง เงยหน้าขึ้นมาทันที มอง
วงหน้าที่เขาคิดถึงทั้งวันของฉีหิงอย่างสะลึมสะลือ!

ชายหนุ่มแทบจะกระโดดขึ้นมา เอ่ยทักอย่างอึกอักว่า
“มะ แม่นาง!”

หรวนหมิงจื๊อกับฉีหนึ่งตกใจ คิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะตื่นขึ้นมากะทันหัน ซ้ายยังเอ่ยปากตะโกนเรียก

ฉีหนึ่งงุนงงไปครู่หนึ่ง พอเห็นชายหนุ่มในชุดเขียวสวมหมวกผ้ามองมาทางพวกเขาอย่างเหม่อลอย ในใจก็ยังมีนงการแต่งกายเป็นบุรุษของหรวนหมิงจื๊อนั้นเหมือนจริงมาก จะมีคนมองออกได้อย่างไร

ชายหนุ่มในชุดเขียวสวมหมวกผ้าขี้อย่างแรง ได้เห็นหญิงสาวที่แต่งกายเป็นบุรุษที่เขาคิดถึงทั้งวันยืนอยู่ไม่ไกลจากเขา กำลังขมวดคิ้วมองสำรวจเขา ยามนี้เขาไม่มองอีกต่อไป ตื่นเต้นจนพูดอะไรไม่ออก

พวกเขาเผลอมาเกือบทั้งวัน พี่จ้านหมิงกับป้าวรับใช้ของเขาอยู่ต่อไม่ไหวจึงกลับไปพักผ่อนแล้ว

ในใจเขาคิดว่าต้องขอโทษแม่นางให้เร็วที่สุดถึงจะถูกเขาถือคตินี้ยืนรอจนถึงยามนี้ ในที่สุดก็สมหวัง

“คนผู้นี้ ประหลาดนัก” ฉีหนึ่งยามนี้เพ่งดูอย่างละเอียดก็จำได้ว่าเป็นคนที่เขาเดินชนเมื่อคืน

พอเห็นว่าคนผู้นี้คล้ายมีเรื่องจะพูดกับพวกเขา แต่กลับไม่เอ่ยปาก ทำเพียงยืนโง่ๆ อยู่ตรงนั้น เขาก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ และดึงหรวนหมิงจื่อไป “ช่างเถิด พวกเรากลับกันเถิด”

หรวนหมิงจื่อรับคำเสียงหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองกำลังจะเดินจากไป ในที่สุดเจียงเฮ่าซางก็ได้สติกลับมา จากนั้นก็เอ่ยอย่างร้อนรนว่า “แม่นางอย่าเพิ่งไป!”

หรวนหมิงจื่อกับจีหนิงหยุดฝีเท้าลงอีกครั้ง หันกลับไปรอเขาเอ่ยอย่างอดทน

เจียงเฮ่าซางหน้าแดง ผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงเอ่ยอย่างตะกุกตะกักว่า “เมื่อคืน เมื่อคืนตอนเดินชนกัน เป็นข้าที่ล่วงเกินแล้ว...”

บนใบหน้าของหรวนหมิงจื่อกับจีหนิงเขียนเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

ไม่ใช่สิ ต้องขนาดนี้เลยหรือ

ก็แค่ชนกันครู่เดียว ถึงขนาดไม่ปล่อยวาง ผ่านไปวันหนึ่งแล้วยังยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีกหรือ

นี่หนึ่งจ้องเจียงเฮ่าซางครึ่งหนึ่งอย่างยากจะเข้าใจ
จากนั้นก็ดึงแขนเสื้อของหรวนหมิงจื่อแล้วเอ่ยเบาๆ ว่า “คนผู้นี้
เกรงว่าจะสติไม่ดี...พวกเรารีบไปกันเถิด”

ดรอว์บาย

บทที่ 615 ชุดสตรี

ฉีหนึ่งรีบจูงหรรณหิมจื่อเดินจากไป เจียงเฮ่าซางโดนโจมตีอย่างหนัก

เขาถอนหายใจลึกลับลุ่มอยู่นาน

ถึงขนาดตอนตื่นมาวันรุ่งขึ้นก็ยังรู้สึกหุดห้อย

โจวจ้านหิมเห็นเจียงเฮ่าซางที่ห้องอยู่ติดกัน และมักจะเข้ามาถกเถียงตำราอยู่บ่อยๆ แน่่อนว่าไม่นานเขาก็พบความผิดปกติของเจียงเฮ่าซาง

“...เจ้าว่าอะไรนะ เมื่อวานเจ้าได้เจอแม่นางที่เจ้าลวงเกินผู้นั้นแล้วหรือ” โจวจ้านหิมขึ้นเสียงสูงเล็กน้อย เอ่ยอย่างรอไม่ไหวว่า “เช่นนั้นก่อนหน้านี้ที่เจ้าบอกว่า ข้างกายแม่นางที่แต่งกายเป็นบุรุษมีแม่นางที่งามดุจเทพธิดาอยู่ด้วย เจ้าก็ได้เจอนางแล้วหรือ”

ยามนี้เจียงเฮ่าซางเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่า เมื่อคืนข้างกายของแม่นางที่แต่งกายเป็นบุรุษ กลับมีชายหนุ่มรูปร่างผอมบางคนหนึ่งอยู่ด้วย!

ทั้งสองเดินกลับโรงเตี๊ยมมาด้วยกันในยามนั้น ซ้ำทำทางยังสนิทสนม ถึงขนาดซื้อผลไม้เชื่อมน้ำตาลกินด้วยกัน...

ความสัมพันธ์ของพวกเขาต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่!

คิดถึงตรงนี้ เจียงเฮ่าซางก็นำชีวิตเผือด ในใจรู้สึกเศร้าเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยกับโจวจ้านหมิงอย่างหุดหู่ว่า “ไม่เจอแม่นางที่งามดุจเทพธิดาผู้นั้น”

คนที่ไม่สมหวังทั้งสองสบตากัน ต่างถอนหายใจอย่างกระวนกระวายใจ

...

ความเข้าใจผิดและความผิดหวังของบัณฑิตเรือนข้างๆ ห้วนหมิงจื๊อกับฉีหนิงไม่รู้เรื่องอะไรด้วย

วันนี้พวกเขาเปลี่ยนสถานที่ในการสำรวจตลาดอีกครั้ง

บนถนนสายนี้ มีร้านค้าประเภทเครื่องประทีนโคม
เครื่องประดับอยู่ไม่น้อย

บางร้านก็ดูธรรมดาทั่วไป คนไม่ถือว่ามาก

บางร้านแค่ดูหน้าประตูก็รู้แล้วว่าของด้านในต้องไม่ใช่
ถูกๆ

ร้านเซ่นนี้กลับมีลูกค้ามาก

หรวนหมิงจือครุ่นคิดในใจ เมืองหลวงแห่งนี้สมแล้วที่เป็น
เมืองใต้ฝ่าพระบาทโอรสสวรรค์ ท่าทางคบคิดคนมีเงินจะมีไม่
น้อยทีเดียว

เพราะต้องไปเดินร้านเครื่องประทีนโคม เครื่องประดับ
วันนี้หรวนหมิงจือจึงเปลี่ยนเป็นชุดสตรี เพื่อที่จะทำธุระได้
สะดวก จี๋หนิงก็เปลี่ยนเป็นชุดสตรีพร้อมกับหรวนหมิงจือเช่นกัน

ในเมื่อการที่ลูกค้าหญิงสองคนซื้อของด้วยกันในร้าน
เครื่องประทีนโคม ทำให้ผู้อื่นหวาดระแวงน้อยกว่า

ตั้งแต่ที่หรวนหมิงจี้กับอาเจียวช่วยชีวิตฉีหนิงออกมา
จากคุกน้ำ ฉีหนิงก็ไม่เคยสวมชุดสตรีอีกเลย วันนี้จึงไม่ได้เห็น
มานาน

เขาชินกับการสวมชุดบุรุษเดินไปมาแล้ว ผ่านไปครู่หนึ่ง
ถึงเริ่มชินกับการสวมชุดกระโปรงอีกครั้ง พอเดินกับหรวน-
หมิงจี้ก็ประหนึ่งเป็นเพื่อนสาวคู่หนึ่ง

ฉีหนิงยิ้มอย่างเบิกบาน ตั้งใจทำเสียงให้อ่อนโยนและ
เรียก “หมิงจี้” เสียงหนึ่ง

หรวนหมิงจี้อดหัวเราะไม่ได้

วันนี้นางสวมชุดสตรี ทำเพียงแต่งเติมใบหน้า
ปรับเปลี่ยนกรอบหน้าและหูตาจมูกปากคิ้ว หน้าตาในยามนี้
อย่างมากที่สุดก็พอไปวัดไปวาได้ ไม่มีอะไรโดดเด่น

หรวนหมิงจี้กับฉีหนิงเดินเคียงไหล่ประหนึ่งเป็นเพื่อน
สนิท เดินเข้าไปในร้านแรกของถนน

ร้านค้าแห่งนี้ดูจากการตกแต่งน่าจะเป็นร้านทั่วไป
ด้านในส่วนมากเป็นเครื่องประดับเงิน แนนอนว่ามีเครื่องประดับ
ทองและเพชรอยู่ด้วย แต่รูปแบบค่อนข้างธรรมดา

หรวนหมิงจื๊อกับฉีหนึ่งผลัดกันลองหลายชิ้น สุดท้ายก็
ตัดสินใจซื้อกำไลเงินลายเกลียววงหนึ่งกลับมา

ฉีหนึ่งอาศัยที่ซื้อกำไลเงินวงนี้สนทนากับคนงานในร้าน
คนหนึ่ง

เดิมทีเขาก็มีรูปโฉมงดงามราวสตรีคนหนึ่ง ยามนี้ยังตั้งใจ
ทำเสียงให้อ่อนโยนลง ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ต่อให้เป็นหรวน-
หมิงจื๊อที่คุ้นเคยกับเขาเพียงนี้ก็ยังจับผิดไม่ได้

คนงานผู้นั้นถูกฉีหนึ่งยกยอจนมีปรีดี ผู้ใดบ้างที่ไม่ชอบ
ยามหญิงสาวรูปโฉมงดงามมาชื่นชม กอปรกับหรวนหมิงจื๊อและ
ฉีหนึ่งจ่ายเงินซื้อกำไลเงินวงหนึ่ง ถือเป็นลูกค้าจริง ๆ ถ้าแก่ร้าน
เครื่องประดับจึงหลับตาข้างหนึ่ง ปลอຍให้คนงานผู้นั้นสนทนา
กับฉีหนึ่งไป

จนกระทั่งในร้านมีลูกค้าเข้ามาอีก ถ้าแก่กระแอมไ
แรง ๆ เสียงหนึ่ง คนงานผู้นั้นถึงหันไปบอกฉีหนึ่งว่าวันหลังค่อย

สนทนากันใหม่อย่างเสียตาย แล้วจึงเข้าไปต้อนรับลูกค้าที่เข้ามาใหม่

ฉีหนึ่งก็ถามข้อมูลได้พอสมควรแล้วเช่นกัน เขาหันไปส่งสายตาให้หรวนหมิงจื่อ ทั้งสองยิ้มเล็กน้อย แล้วถือกำไลเงินออกจากร้านเครื่องประดับร้านนั้น

“ได้ผลไม่เลว” หรวนหมิงจื่อยิ้มตาหยี สวมกำไลเงินลงบนข้อมือของฉีหนึ่ง

ฉีหนึ่งไม่ได้เกรงใจหรวนหมิงจื่อ ยกข้อมือข้างที่สวมกำไลขึ้นมาส่องกับแสงอาทิตย์ “ลายเกลียวนี้ฝีมือใช้ได้ สมแล้วที่เป็นเมืองหลวง ร้านเครื่องประดับเล็กเพียงนี้ยังสามารถทำกำไลฝีมือไม่ต่างจากร้านเครื่องเงินที่ดีที่สุดในอำเภออื่นออกมาได้”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะ “ก่อนหน้านี้ข้าอยู่ที่ฉงหย่า ได้เจอช่างทำเครื่องประดับที่โดนเนรเทศเพราะพลังมือฆ่าคนตายคนหนึ่ง มีช่างผู้นั้นรับผิดชอบประสานงาน เปิดโรงงานอยู่ที่นั่น ฝีมือของช่างผู้นั้นดียิ่งนัก กลับไปรอสินค้าพวกนั้นมาส่ง เจ้าก็เลือกเครื่องประดับที่ชอบไปสักสองสามชิ้นสิ”

“ข้าไม่ได้แต่งกายเช่นนี้ตลอดเสียหน่อย จะเอาเครื่องประดับไปทำอะไร” ฉีหนิงบ่นพึมพำประโยคหนึ่ง แต่กลับปกปิดความดีใจไว้ไม่มิด “แต่ในเมื่อท่านพูดเช่นนี้ ข้าก็ไม่เกรงใจแล้วกัน ถึงยามนั้นหากไม่มีเงินเอาไปแลกเป็นเงินได้ตั้งมากมาย”

ขณะที่กำลังพูด ฉีหนิงกลับโดนชนไหล่

เป็นเด็กตัวน้อยที่เสื้อผ้าขาดวินคนหนึ่ง เอ่ย “ขออภัย” จากนั้นก็วิ่งหนีไป

ฉีหนิงตาไวมือไว เพียงพลิกมือก็จับตัวเด็กคนนั้นไว้ได้ เด็กน้อยที่เสื้อผ้าขาดวินจึงตื่นไม่หยุด “ปล่อยข้า ปล่อยข้า!”

หรรณหึงจู่รู้ดีว่าการที่ฉีหนิงทำเช่นนี้จะต้องมีเหตุผล นางเข้าไปช่วยกุมตัวเด็กน้อยที่เสื้อผ้าขาดวินคนนั้น แล้วหาจังหวะเอ่ยกับฉีหนิงว่า “เจ้าระวังมือของเจ้าด้วย”

ฉีหนิงเอ่ยอย่างสบายๆ ว่า “ไม่เป็นไร”

เด็กน้อยที่เสื้อผ้าขาดวินเห็นว่าทั้งสองคนจับตัวเขาคอนละข้าง ข้ายังพูดจาประหลาดประหนึ่งไม่มีผู้อื่นอยู่ข้างๆ

เขากลอกตาแล้วร้องไห้เสียงดัง ตะโกนไม่หยุดว่า “พี่สาว ข้าก็แค่ชนท่าน ข้ายังขอโทษท่านแล้ว ไยท่านถึงได้ดูเพิงนี้ !รีบปล่อยข้า !ข้าเจ็บ!”

เขาร้องลั่น ทำให้คนที่ผ่านมาไม่น้อยมองมาทางนี้

ฉีหนึ่งเพียงรู้สึกตก ขณะที่เขากำลังจะพูด กลับเห็นเด็กสาวคนหนึ่งแต่งกายเหมือนคุณหนูตระกูลร่ำรวยเดินสาวเท้าก้าวใหญ่ออกมาจากร้านเครื่องประดับข้างทาง รูปโฉมงดงามเอ่ยด้วยความโมโหว่า “พวกท่านสองคนรังแกเด็กของท่านที่น่าสงสาร ไม่เกินไปรี!”

ด้านหลังของนางมีสาวใช้ตามมาสองคน หนึ่งในนั้นดึงแขนเสื้อของเด็กสาวอย่างปวดศีรษะ เอ่ยเบาๆ ว่า “คุณหนูสามคำพูดของคุณหนูใหญ่ก่อนออกจากบ้านท่านลืมแล้วหรือเจ้าคะ ที่บอกว่าให้ท่านยุ่งเรื่องคนอื่นให้น้อยลง”

เด็กสาวแม้ริมฝีปากอมชมพู ชี้ไปทางพวกห่วนหมิงจื่อ “แต่พวกนางรังแกผู้อื่น!”

สาวใช้ลังเลครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยเบาๆ ว่า “เช่นนั้นท่านก็ไปแจ้งทางการสิเจ้าคะ”

มือฉี่หนึ่งไม่วางทั้งสองข้าง เขาเอ่ยกับหรวนหมิงจื่อว่า
“หมิงจื่อ ในอกเขา”

หรวนหมิงจื่อเข้าใจในทันที นางใช้มือคลำเข้าไปในอก
ของเด็กขอทาน แล้วก็เจอถุงเงินที่คั่นตามคาด รูปแบบการ
ปักนั้นเป็นของฉี่หนึ่งชัดๆ

นางหยิบถุงเงินนั้นออกมาให้สาวใช้ของเด็กสาวดู “นี่เป็น
ถุงเงินของสหายข้า หากไม่เชื่อ สามารถดูกันถุงได้ มีอักษรหนึ่ง
ปักอยู่ เป็นของที่ผู้ใหญ่ที่บ้านทำให้”

เด็กขอทานยังพยายามเถียงข้างๆ คูๆ ต่อว่า “ข้าไม่รู้ว่า
ของสิ่งนี้มาอยู่ในอกข้าตั้งแต่เมื่อใด ไม่แน่อาจเป็นพวกท่านที่
ฉวยโอกาสใส่เข้าไปก็ได้!”

ท่าทางไร้เหตุผล

เด็กสาวผู้นั้นก็ไม่ใช่คนโง่ ฉะนั้นเลยจะเชื่อคำพูดพวกนี้
นางเข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นหน้าก็แดงขึ้นมา

ในเมื่อหรวนหมิงจื้อคล้ำงเงินออกมาแล้ว ฉี่หนิงก็ไม่ได้
เอาความอะไรกับเด็กขอทาน ก่อนจะปล่อยมือไป

เด็กขอทานที่เสื้อผ้าขาววันจ้องฉี่หนิงกับหรวนหมิงจื้อที่
หนึ่ง จากนั้นก็ทำหน้าผีหลอก แล้วรีบวิ่งหนีไป

ดิวอียาบ

บทที่ 616 ผงหลัวจื่อไต้

เด็กขอลาหนีไปแล้ว หรวนหมิงจื่อกับฉีหนิงก็ไม่ได้คิดจะไล่ตามไป

หรวนหมิงจื่อยื่นถุงเงินให้ฉีหนิง เขารับมาใส่กลับเข้าไปในอกเสื้อดังเดิม จากนั้นทั้งสองก็เตรียมเดินทางต่อไป

“ข้าก่อน” เด็กสาวที่แต่งกายเหมือนคุณหนูตระกูลร่ำรวย หน้าแดง เอ่ยปากเรียกหรวนหมิงจื่อกับฉีหนิง “เมื่อครู... เมื่อครูเป็นข้าที่เข้าใจพวกท่านผิด!... ข้าก็ไม่ใช่คนไม่รู้จักแยกแยะ ชะข้าขอโทษพวกท่าน!”

นางหน้าแดงเอ่ยอย่างกระมัดระวังเล็กน้อย

ส่วนสาวใช้ด้านหลังนางโบหน้าก่อนข้างจนปัญญา

เห็นได้ชัดว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นแค่ครั้งสองครั้ง

หากเป็นคนสนิท หรวนหมิงจื่ออาจจะต้องเตือนสักสองสามประโยค ต่อไปหากอยากทำตัวเป็นผู้พิทักษ์คุณธรรมอีก

ก็ต้องรอบคอบสักหน่อย แต่หรวนหมิงจื่อไม่ได้สนิทกับแม่นาง
ผู้นี้ แล้วนางเองก็ไม่ได้มีงานอดิเรกไปชี้แนะคนแปลกหน้ามั่วซั่ว
นางได้ยินแล้วก็ทำเพียงพยักหน้าเล็กน้อย เอ่ยกับแม่นางผู้นั้น
ว่า “ไม่เป็นไร ต่อไปคุณหนูก็ถามให้ชัดเจนก่อน ค่อยเสนอหน้า
จะดีกว่า”

เอ่ยอย่างเรียบง่ายเช่นนี้ไปหนึ่งประโยค แล้วจึงดึงมือ
จิ้งหิงเดินจากไป

ตอนเดินจากไปก็ยังได้ยินเสียงจากด้านหลัง สาวใช้ของ
แม่นางผู้นี้กำลังเอ่ยเตือนด้วยความหวังดีไม่หยุด “...คุณหนู
สาม บ่าวเตือนท่านก็ครั้งแล้วเจ้าคะ...”

เด็กสาวผู้นั้นคล้ายทำปากมุยเอ่ย เสียงมีความน่ารัก
ไร้เดียงสา “หากข้าไม่เสนอหน้าแทนคนนำส่งสารพวกนั้น แล้ว
พวกเขาไม่ได้รับความยุติธรรมขึ้นมาจริง ๆ จะทำอะไร...
หยินซึ่งเจ้าอย่าว่าข้าเลย ข้าก็ขอโทษแม่นางทั้งสองไปแล้ว...”

เสียงด้านหลังค่อย ๆ ไกลออกไป

หรวนหมิงจื่ออดส่ายหน้าเบา ๆ ไม่ได้

จะบอกว่าคุณหนูตระกูลร่ำรวยที่มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น
ผู้นี้เป็นคนไม่ดีก็ได้ แต่การเป็นคนมีน้ำใจ ยากจะรักษา
คุณธรรมแต่ไม่รอบคอบและบุ่มบ่าม แปรส่วนจะทำให้เสียเรื่อง

เพียงแต่พวกนางกับคุณหนูตระกูลร่ำรวยผู้นั้นแค่บังเอิญ
เจอกันเท่านั้น คนเขามีหลักการเป็นของตนเอง แม้หรวนหมิงจือ
จะไม่สนับสนุนวิธีการเช่นนี้ของนาง แต่ก็จะไม่เข้าไปก้าวก่าย
นางยืมแล้วลืมเรื่องนี้ไป

หรวนหมิงจือกับฉีหนิงเดินไปที่ร้านเครื่องประทีปโนมอีกร
ร้านหนึ่ง

ทันทีที่เข้าไปร้านนี้ก็กลิ่นแป้งหอมอบอวลลอยมา

ในร้านมีคุณหนูตระกูลร่ำรวยสองสามคนกำลังเลือกซื้อ
เครื่องประทีปผิวกับสาวใช้ โดยข้างกายล้วนมีคนงานคอย
บริการอยู่

พอหรวนหมิงจือกับฉีหนิงเดินเข้าไปในร้านก็มีคนงาน
คนหนึ่งเดินเข้ามาต้อนรับ แต่เมื่อคนงานเห็นเนื้อผ้าบนชุด
ที่หรวนหมิงจือใส่ รอยยืมบนใบหน้าก็จางลง จากนั้นก็มอง

มวยผมที่เรียบง่ายของหรวนหมิงจื๊อกับฉีหนิง ด้านหลังยังไม่มีสาวใช้ติดตามมาด้วย ท่าทีก็ยังเรียบเฉยกว่าเดิม

ทำเพียงเอยกับหรวนหมิงจื๊อกับฉีหนิงอย่างเฉื่อยชาเสียงหนึ่งว่า “คุณหนูทั้งสองลองดูก่อนเจ้าคะ หากถูกใจสิ่งใด ข้าจะช่วยท่านทั้งสองห่อ”

การเห็นคนแล้วเลือกปฏิบัติเช่นนี้ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของการสำรวจตลาดเช่นกัน ดวงตาเมลิตซิงของหรวนหมิงจื๊อโค้งลง แต่ก็ไม่ได้โหม่โห่แต่อย่างใด

ฉีหนิงเลิกคิ้ว ไม่ได้พูดอะไร

ส่วนคนงานผู้นั้นก็ไม่ได้รอคำตอบจากหรวนหมิงจื๊อกับฉีหนิง เดินจากไปเองโดยไม่สนใจผู้ใด

ฉีหนิงเอยกับหรวนหมิงจื๊อเสียงเบาว่า “เครื่องแป้งที่นี้ส่วนใหญ่มราคาไม่ถูกเลย”

เป็นเช่นนั้นจริง เครื่องแป้งแสนประณีตที่วางอยู่บนชั้นวางสินค้าเหล่านั้น ดูแค่กล่องก็รู้แล้วว่าไม่ใช่ถูกๆ

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงลูกค้าในร้านนี้ ส่วนใหญ่ล้วนแต่งกาย
สูงส่ง เสื้อผ้าหรูหรางดงาม

มีส่วนน้อยรวมถึงหรวนหมิงจือกับฉีหนิงที่เสื้อผ้า
เครื่องประดับค่อนข้างเรียบง่ายและไม่ได้พาสาวใช้มาด้วย กำลัง
ลองของเรียบง่ายอย่างพวกผงเขียนคิ้วกับที่ทาปากอยู่เป็น
หย่อมๆ

หลังจากหรวนหมิงจือสังเกตอย่างละเอียดรอบหนึ่ง ในใจ
ก็มีแผน

นางหยิบผงชิงไต้¹ ขึ้นมาตามอำเภอใจกล่องหนึ่ง ผง-
ชิงไต้วางอยู่ในกล่องเคลือบลาย แลดูประณีต

“อันนี้ราคาเท่าใดหรือ”

นางถามคนงานที่อยู่ใกล้ๆ

คนงานมองมาทางนี้ครั้งหนึ่ง เผยอริมฝีปากเอ่ยตัวเลข
ออกมา “สองตำลึง”

---

¹ ชื่อสมมุติโพธิ์จีน มีสีดำ สามารถนำมาเขียนคิ้ว

นี่หนึ่งแอบกัดลั่นตนเอง

อะไรกัน แค่มงชิงไต้กล่องเล็ก ๆ กล่องหนึ่งราคาตั้ง
สองตำลึง

หากเป็นมงหลัวจื่อไต้² อย่างดี ราคาไม่ทะลุฟ้าเลยหรือ

หรวนหมิงจื่อหีบกล่องมงชิงไต้กล่องเล็ก ๆ ขึ้นมาดู
ฝีมือถือว่าประณีต แต่ถึงอย่างไรชิงไต้ก็เป็นแค่มงชิงไต้ ไม่ใช่ของ
แพงอะไร ราคานี้ สูงเกินจริงไปไม่น้อย

คนงานผู้นั้นเห็นหรวนหมิงจื่อถ่อมมงชิงไต้กล่องเล็กนั้น
แต่พอลามราคากลับไม่ยอมพูดอะไร คนงานผู้นั้นสีหน้า
เปลี่ยนไปทันทีแล้วบนพึมพำเสียงหนึ่งว่า “ซื้อไม่ไหวก็ไม่ต้อง
ซื้อ” ในคำพูดเต็มไปด้วยความรังเกียจ

แม้เสียงจะเบา แต่หรวนหมิงจื่อกลับได้ยินชัดเจน

หรวนหมิงจื่อวางมงชิงไต้กล่องนั้นกลับไปบนชั้นวาง
เบา ๆ จากนั้นก็เอ่ยกับเถ้าแก่ว่า “เถ้าแก่ เอามงหลัวจื่อไต้กล่อง
หนึ่ง”

---

² มงสีตำสำหรับเขียนคิ้ว

ถ้าแก้ตกใจผะ กวาดสายตามองเครื่องแต่งกายของ
หรวนหมิงจื่อ แล้วเอ่ยตามสัญชาตญาณว่า “ผงหลัวจื่อไต่กล่อง
หนึ่งเป็นเงินสิบตำลึงเลยนะขอรับ”

หรวนหมิงจื่อพยักหน้า “อืม เอากล่องหนึ่ง ห่อให้ด้วยนะ”

นางกล่าวพลางหยิบตัวเงินราคาไม่มากใบหนึ่งออกมา
จากถุงเงินในแขนเสื้อ แล้ววางลงบนโต๊ะ

ครั้งถ้าแก้เห็นลูกค้าที่แต่งกายแลดูธรรมดาผู้นี้จ่ายเงิน
อย่างใจกว้าง ไม่พูดพลามไร้สาระ ปิดการซื้อขายทันที ใบหน้าก็เผย
รอยยิ้มขึ้นมาทันใด จากนั้นก็เอ่ยอย่างเอาอกเอาใจว่า “ได้เลย
ขอรับ คุณหนูรอสักครู่ขอรับ จะรีบไปห่อให้เดี๋ยวนี้”

ถ้าแก้ยื่นกล่องผ้าแพรที่ห่ออย่างเรียบร้อยให้หรวน-
หมิงจื่อ ก่อนจะถามอย่างเอาอกเอาใจว่า “คุณหนูท่านนี้ เครื่อง-
ประทีปโฉมในร้านเราล้วนโดดเด่นในเมืองหลวง ท่านจะลองดู
อย่างอื่นอีกหรือไม่ขอรับ”

หรวนหมิงจื่อยิ้มไม่เห็นพิน แม้ริมฝีปากเล็กน้อย
“เดิมทีข้าก็คิดเช่นนั้น ว่าจะเอาของอย่างอื่นด้วย ซื้อพวกเครื่อง-
ประทีปโฉมให้ครบไปเลย เพียงแต่คนงานร้านพวกเจ้าปฏิบัติต่อ

ลูกค้าเช่นนี้ทำให้คนไม่สบายใจ เอาแค่ผงหลวงจื่อไต่ชั้นนี้ชั้นเดียวก็พอแล้ว อย่างไรก็ตามเสียเมืองหลวงใหญ่เพียงนี้ ใช่ว่าจะมีร้านเจ้าร้านเดียวที่มีเครื่องประทีนโคมเสียหน่อย”

กล่าวจบ นางไม่สนใจสีหน้าที่เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันของเถ่าแก่ ในมือถือกล่องผ้าที่ห่อผงหลวงจื่อไต่เดินออกจากร้านพร้อมกับฉีหนึ่งไปอย่างสบายๆ

ด้านหลังยังแอบได้ยินเสียงเถ่าแก่ตำหนิคนงาน “บอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าอย่าดูคนที่การแต่งกาย! ดูคุณหนูเมื่อครูสิ ชื่อของจ่ายเงินง่ายถึงเพียงนั้น! หากเจ้าขยันเอาใจ ปากหวานสักหน่อย...”

รอกนออกจากร้าน เสียงด้านหลังก็ได้ยินไม่ค่อยชัดแล้ว ฉีหนึ่งจึงถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า “...คนงานคนเมื่อครูช่างเลือกปฏิบัติจริงๆ”

หรวนหมิงจื่อเม้มปากยิ้ม “คนทั่วไปก็เป็นเช่นนี้ คุณที่การแต่งกายรูปลักษณ์ภายนอก ไม่ว่าจะเป็นอำเภออี้จิ้นหรือหลูหยางเต้าต่างก็เป็นเช่นนี้ ยังไม่ต้องพูดถึงเมืองหลวงด้วยแล้ว

วันนี้พวกเราแต่งกายเรียบง่ายออกมา พวกเขาคิดว่าพวกเรา
ง่ายไม่ไหว ไม่อยากเสียเวลากับพวกเราก็คงเท่านั้น”

นางกะพริบตา “แต่เมื่อครูพวกเราก็คงถือว่าได้ระบาย
อารมณ์เล็กๆ ไปแล้ว ไม่ถือว่าโดนเอาเปรียบ”

ฉีหนึ่งอดยิ้มไม่ได้

หรวนหมิงจื๊อถือกล่องผ้าที่ห่อผงหลวงจื๊อไว้ในมือ แล้วหัน
ไปกะพริบตาทางฉีหนึ่ง “ไป เราไปดูที่อื่นกันต่อ”

ครั้งนี้พวกนางไปที่ร้านเครื่องเงินที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง

เดิมทีคนงานร้านเครื่องเงินเห็นการแต่งกายของหรวน-
หมิงจื๊อกับฉีหนึ่งก็ไม่ค่อยอยากสนใจ แต่พอกวาดสายตามอง
กล่องผ้าที่หรวนหมิงจื๊อถืออยู่ในมือก็จำได้ทันทีว่า นั่นเป็นผง
หลวงจื๊อใต้ของหอวินเยียน กล่องเล็กๆ กล่องนี้มีที่เขียนตัว
เพียงไม่กี่ตัว แต่ราคาสูงถึงสิบตำลึง

คนที่ซื้อผงหลวงจื๊อได้นี้ได้ โฉนเลยจะไม่ใช้คนมีเงิน

ยามนี้คนงานร้านเครื่องเงินผู้นั้นหน้าเปลี่ยนไปทันที ยิ้ม-
แย้มและเข้ามาต้อนรับหรวนหมิงจื๊อกับฉีหนึ่งอย่างขยันขันแข็ง

ขายออนไลน์ยอดเยี่ยมการค้า 14

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.14

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co.,Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ขายออนไลน์ยอดเยี่ยมการค้า 14 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก
农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 577 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7053-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ่องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอฟารสกุล

พิสูจน์อักษร xiaoxibai

ราคา 199 บาท